Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 364/2026
07.04.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву у прекорачењу нужне одбране из члана 121. став 1. у вези члана 33. и члана 19. став 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Таланчевски Бошка, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К-784/2021 од 29.11.2023. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 75/24 од 13.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2026. године, једногласно је донео:

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Таланчевски Бошка, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К-784/2021 од 29.11.2023. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 75/24 од 13.10.2025. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљених **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Новом Саду К-784/2021 од 29.11.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву у прекорачењу нужне одбране из члана 121. став 1. у вези члана 33. и члана 19. став 3. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, а окривљени ББ оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву у прекорачењу нужне одбране из члана 121. став 1. у вези члана 33. и члана 19. став 3. КЗ за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 10 месеци и због извршења два кривична дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ за које му је суд претходно утврдио казне затвора у трајању од 3 месеца и 5 месеци, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 4 месеца. Према

окривљенима је изречена мера безбедности из члана 87. КЗ и одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду КЖ1 75/24 од 13.10.2025. године, поводом жалбе браниоца окривљених, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду К-784/2021 од 29.11.2023. године на тај начин што је према окривљеном ББ, на основу члана 422. став 1. тачка 3) ЗКП одбијена оптужба да је извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ услед наступања застарелости кривичног гоњења, те му је изречена условна осуда и то тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 5 година од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. На основу члана 535. став 1. ЗКП од окривљеног су трајно одузети предмети ближе опредељени у изреци пресуде. У преосталом делу жалба браниоца окривљених, као и жалба јавног тужиоца су одбијене као неосноване и првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је заједнички бранилац окривљених АА и ББ – адвокат Таланчевски Бошко због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 9), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљене ослободи од оптужбе или исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и одлучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљених у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, коју образлаже наводима да ОЈТ у Новом Саду у свом оптужном предлогу није предложило да се као доказ у овом кривичном поступку користи наредба о претресању стана Вишег суда у Новом Саду КППР-291/17 од 17.08.2017. године, а како предметна наредба као доказ не постоји у овом кривичном поступку и како суд није извршио увид у исту, сви писани докази који су проистекли из ове наредбе о претресању стана се не могу такође користити као доказ. Даље се наводи да чак и да се наредба о претресању стана може користити у овом кривичном поступку, сви докази који су проистекли из претресања стана су такви да се на њима не може заснивати судска одлука, јер сам поступак није урађен у складу са одредбама ЗКП. Претрес стана дана 18.08.2017. године вршен је супротно наредби за претресање, јер је у наредби КППР 291/17 од 17.08.2017. године одређено да ће се претрес стана извршити ноћу, а из самог записника о претресању произлази да је претрес започет у 10,15 часова и

завршен у 11,15 часова, односно да је претрес је вршен дању у преподневним часовима. Поред тога, у записнику о претресању стана од 18.08.2017. године уопште није описано који се предметни одузимају и место на којем су пронађени, а што је супротно члану 157. став 4. ЗКП. Такође не може се са сигурношћу утврдити који су предмети одузети, где су пронађени, обзиром да се о одузетим предметнима није одмах сачинила потврда о привремено одузетим предметима како то ЗКП налаже, већ је иста сачињена у просторијама ПУ Нови Сад, 45 минута након претресања. У захтеву бранилац наводи и да је на записнику о претресању стана од 18.02.2021. године налазе две адресе претресања, да на првој страни стоји да се претресање врши на адреси у Футогу, а на трећој да се врши на адреси у Ветернику, а на коју адресу и гласи наредба за претресање стана, те да је и након овог претреса потврда о привремено одузетим предметима сачињена 1 сат и 30 минута касније у полицијској станици, односно није одмах издата како то ЗКП прописује.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљених указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу пресуде на страни 4, став три, четири и пет и страни 5, став један и два, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Поред изнетог, бранилац окривљених као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП коју образлаже наводима да је суд повредио објективни идентитет оптужбе, јер је извршио недозвољене интервенције у чињеничном опису кривичног дела како је то описано у оптужном акту, а како би постигао одговарајућу правну квалификацију.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљених указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу пресуде на страни 3, став осам и страни 4, став један, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и поступку пред апелационим

судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљених као разлог подношења захтева означава повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и члана 439. тачка 2) ЗКП, које повреде закона представљају законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, образлажући наведене повреде закона бранилац окривљених у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, износећи сопствену верзију догађаја и на својим чињеничним закључцима другачијим од оних утврђених у побијаним пресудама заснива свој став да се у радњама окривљених стичу сви битни елементи кривичног дела тешка телесна повреда на мах из члана 121. став 2. у вези става 1. КЗ за које је предвиђена казна затвора до 3 године, те да је у конкретном случају имајући у виду ту квалификацију кривичног дела наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења дана 03.07.2023. године, због чега је и погрешно применио закон када је радње окривљених квалификовао као кривично дело из члана 121. став 1. у вези члана 33. и 19. став 3. КЗ.

Међутим, повреда закона из члана 440. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд захтев, у наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић